

روایتی از راهپیمایی عاشقان پیاده روی اربعین حسینی در مشهد؛

حرم مطهر رضوی؛ میعادگاه جاماندگان اربعین مشهدالرضا (علیه السلام)

سیدالشهدا (علیه السلام) ایجاد کرده بودند. زائران با شوق و اشتیاق، در حالی که چهره هایشان از اشک و عرق آغشته بود، به سمت حرم حرکت می کردند. صدای آرام و دلنشین زیارت عاشورا در فضای حرم طنین انداز شده بود. خادمان حرم با تلاش های فراوان، در حفظ نظم و ترتیب ورود زائران به حرم مطهر، نقشی حیاتی ایفا کردند. آنها با مهارت و دقت، زائران را به سوی درب های ورودی هدایت کردند و اطمینان حاصل کردند که ورود و خروج به حرم با آرامش و بدون مشکل انجام شود.

آستان قدس رضوی با برنامه ریزی دقیق و هماهنگی های گسترده، تمامی جوانب مراسم را پیش بینی کرده تا با فراهم کردن امکانات لازم و ارائه خدمات بهینه، تجربه ای معنوی و آرامش بخش برای زائران به ارمغان بیاورد. جاماندگان اربعین، با حضور در مشهد، به نوعی احترام خود را به زائران اربعین ادا کردند و نشان دادند که فاصله های جغرافیایی نمی تواند مانعی بر سر راه عشق و ایمان باشد. این راهپیمایی در مشهد، اگرچه کوتاه تر و متفاوت از سفر کربلا بود، اما برای جاماندگان اربعین، سفری بود که دل ها را به یکدیگر و به امام حسین (علیه السلام) نزدیک تر کرد. هر قدمی که در این مسیر برداشته شد، به نوعی تجدید عهد با امام حسین (علیه السلام) و آرمان های عاشورا بود.

همزمان با اربعین حسینی، مشهد مقدس میزبان هزاران دل داده ای بود که بادل هایی سرشار از عشق و اخلاص، از مسیر میدان ۱۵ خرداد تا حرم مطهر امام رضا (علیه السلام) قدم برداشتند. این مسیر، به نقطه ای تلاقی احساسات عمیق مذهبی و اجتماعی تبدیل شده بود که به نوعی نشانگر عشق به اهل بیت (علیهم السلام) و حس دلتنگی زائرانی بود که نتوانسته بودند به کربلا بروند.

در این روز برنامه های فرهنگی متعددی در طول مسیر برگزار شد تا حال و هوای معنوی این حرکت عظیم را تقویت کند. گروه های سرود و مداحی، با اجرای زنده، روح و جان زائران را به سوی کربلا پرواز دادند. ایستگاه های صلواتی و موکب ها، در نقاط مختلف مسیر فعال بودند. این ایستگاه ها با توزیع نذری ها، چای، شربت و غذاهای متبرک، به زائران خدمت می کردند.

آب آشامیدنی، در سراسر مسیر توزیع می شد تا زائران در گرمای مشهد تشنه نمانند. مراسم عزاداری و سینه زنی، در گوشه و کنار مسیر ها برگزار می شد. دسته های عزاداری بانوحه خوانی های پرشور، فضا را پر از شور و حال معنوی می کردند. صدای طبل و سنج هم که بانوای «یا حسین» در هم می آمیخت، دل های زائران را به سوی کربلا می برد. پرچم های سیاه که در طول مسیر به اهتزاز درآمده بودند، فضایی غمگین و در عین حال پر از ارادت و عشق به

مشاهده
روایت تصویری
این مطلب